

[Hanne Reintoft.]

at lade i hvert fald dele af loven omfatte også Færøerne og Grønland.

Endelig må det tilføjes, at man ikke kan være tilfreds med støtten til det eksperimenterende teater. Vi ved alle, at der her i landet har været en stadig svigtende interesse for at gå i teatret. Jeg er enig i, at den ganske banale betragtning, at det simpelt hen er for dyrt, er en af hovedårsagerne; jeg tror ikke, det er manglende kulturinteresse. Men alligevel står vi jo noget vaklende og usikre over for, hvad det er for et samlet kompleks, der er i vejen, og det må derfor ligge helt klart, at eksperimenter er nødvendige for at finde frem til behov og fornøden gennemslagskraft. Derfor må man vende sig imod, at tilskud i første omgang i høj grad som i forslaget gøres afhængig af publikumstilstrømning og af abonnementsordninger. Det kan absolut godt ske, at et eksperimenterende teater må arbejde og arbejde et godt stykke tid for at finde frem til, hvad det er, der har eller kan få publikumsinteresse, og så nytter det ikke, at bevillingerne mangler imens. Det er også tit et ganske unødigt pres for instruktør, leder og medarbejdere på de små teatre, at de skal bruge så meget af deres tid på evige pengespekulationer og deraf følgende tiggeri hos de offentlige myndigheder. Man må også her vide, at anmeldervirksomhed ofte kan virke hæmmende på det eksperimenterende teater, og at manglende pengemidler til annoncering rammer specielt de små teatre hårdt.

Endelig må tilføjes, at reglerne om statsstøtte til teaterbygninger og teknisk udstyr heller ikke tilgodeser de små eksperimentalscener, gruppeteatre f. eks., for arrangører og ledere af disse foretagender kan ikke stille den fornødne sikkerhed for at opnå de i loven hjemlede lån, f. eks. sikkerhed i fast ejendom; vi har jo lige haft et ganske klart eksempel på, at man kom ud i lidt konstrueret dårlige ordninger, fordi denne mulighed ikke var til stede.

Jeg vil gerne udtrykke et stærkt ønske om, et meget stærkt ønske endda, at man, når man i udvalget skal til at se på teaterskolens forhold, vil tage meget alvorligt på dette problem, så ikke uvedkommende eller irrelevante fordomme kommer til at spille ind. Jeg synes, der har været sådanne ting

fremme i debatten omkring teaterskolen, at jeg tror, det er meget vigtigt, at problemet bliver kulegravet, og at der kommer en tilfredsstillende og alvorlig løsning ud af det.

Jeg synes, det ligger klart, at der er visse gode intentioner i denne lovgivning. Jeg kan også beklage, at den ligesom er så løs i sine beslutninger, sine bestemmelser; den er næppe heller så omfattende, at den kan medvirke til at løse vores teaterkrise. Jeg tror, at man kan nå at forbedre lovforslaget noget i udvalget, og jeg synes også, man i dag har set interesse for det. Det er helt klart, at der må en mere håndfast teaterlovgivning og større ydelser til, hvis vi skal løse problemerne, så vi ikke skal til at revidere den igen om ganske kort tid.

Lembourn: Da der har været rejst nogen kritik i debatten om dette teaterlovsforslag både her i folketinget og uden for, vil jeg gerne sige noget om denne kritik og prøve at bedømme principperne i dette teaterlovsforslag, sådan som jeg mener at mange kunstnere vil gøre det. I øvrigt er jeg enig i, at hvis det viser sig, at de københavnske privatteatre ikke i kraft af den støtte, de kan få gennem denne lov, kan overleve, må vi se på det i udvalget.

Jeg mener, at der må være 4 principper i en teaterpolitisk målsætning. For det første at man gennem støtten forsøger at bevare det teaterliv, der er, og giver kommende teatre en eksistenschance. For det andet at man prøver at give støtten på en sådan måde, at man sikrer teatrenes kunstneriske frihed. For det tredje at støtten gives således, at man ikke risikerer at begrænse alsidigheden i repertoiret, og endelig for det fjerde at man arbejder videre på kontakten mellem publikum og teater og prøver at yde støtten sådan, at man fremmer denne kontakt.

Hvis man giver støtten alene som en hjælp til teatret, så opfylder man kravet om at sikre teatrets kunstneriske frihed, men man løber en risiko for, at der kommer et sekterisk teater ud af det. Der kan opstå en isolation, især over for publikum. Hvis man giver støtten alene som en støtte til billetprisen, så sikrer man en øget kontakt mellem publikum og teater og derigennem vel også nok, at teatret af hensyn til sit publikum vil sørge for at holde fast på alsidig-